

Гійом Аполлінер

Дата народження 26.08 – 1880

Дата смерті 09.11 – 1918

Справжнє ім'я поета - Вільгельм Аполінарій
Костровицький

- Народився він у Римі в 1880 році. Мати, Ангеліка Костровицька, була дочкою польського емігранта Михайла – Аполлінарія - Костровицького, колишнього штабс – капітана російської армії, який емігрував до Італії після поразки польського повстання 1863 року.
- Батьком майбутнього поета був італійський офіцер Франческо д'Аспермон.

До 9 років Г.Аполлінер жив в Італії, наступні десять переважно в Монако, Ніцці, Каннах. У 1899 р. Костровицькі поселилися в Парижі. Правове становище поета довго було невизнанченим. У реєстраційних книгах він записувався то як “італієць”, то як “росіянин”, то як “поляк”. Французьке громадянство отримав лише в 1916 році.

У Парижі письменнику
жилося важко, він
перебивався випадковими
заробітками, нарешті
влаштувався вчителем у
заможну родину і виїхав з
нею за кордон. Нові
враження сприяли
виявленню художнього
таланту Г. Аполлінера – цим
псевдонімом з 1902 р. він
став підписувати свої поезії.

Художник Анрі Руссо.
Гійом Аполлінер і його
муза.

“Хвора осінь”, “Рейнська осінь”, “Дзвони”,
“Циганка” – ранні твори поета, які
засвідчили неабиякі поетичні здібності.
Його вірші вражає життєвість і людяність
відтворених ситуацій і почуттів. Емоційно і
схвильовано пише про звичайних людей з
їхніми буденними радощами, драмами.

Орфей, винахідник
музики й віршування,
своїм співом
приборкував звірів,
зворушував богів і
скоряв стихії
(за міфом)

Перша збірка віршів “Бестіарій”
(“Звіринець”) була видана лише в
1911 р. мізерним тиражем – 120
примірників. Підзаголовок збірки
“Кортеж Орфея”, тобто почет
диких звірів, що покійно йшли за
співцем.

Уся творчість Г.Аполлінера – своєрідний клич Орфея, спроможний, як він сподівався, приборкати “звірів сучасності”- війну, насильство, розбрат – і перетворити таємниці буття на справжнє життя людського духу.

Захоплення кубізмом

У 900 роки письменник
захоплюється
живописом, особливо
кубізмом, який спонукає
його шукати нових форм
в поезії

Кубісти намагалися у
своїх композиційних
конструкціях
розкласти оманливий
видимий світ на
геометричні
складники

Г.Аполлінер і П.Пікассо

Їхня дружба мала великий вплив на кожного з них. Пікассо у своєму живописі частково відмовляється від зображення навколишньої дійсності, намагаючись втілити “чисту лірику”, авторське самовираження, найтонші відтінки людських почуттів

Г.Аполлінера цікавить “простота ліній”, “загальний малюнок” твору, безпосередність виражальних засобів. Приваблювала творчість кубістів як своєрідний “орфізм”, “ліризм” спроможній сформуванню нового художнього світу

**Шукає новаторських форм у літературі.
У футуризмі його цікавила можливість
необмежених експериментів у галузі
мови, жанрів, стилю тощо**

Внесок Г.Аполлінера в літературу.

1. Загальне вміння об'єднати розрізнені елементи – фантастику і сатирику, героїку та інтимність;
2. Перетворити вузьку обмежену прозу на складну і неоднозначну лірику, однотемну поезію - на твір, однаково відкритий і трагічному, і комічному, і ліричному

У творчості поета
народився новий
“поетичний реалізм”

“У поезії Аполлінера кожний вірш
є самотійною темою серед
більш широких тематичних
комплексів, що в свою чергу,
породжують нові теми,
підпорядковані головній, ледве
накресленій”

В.Незвал

У 1917 р. з вуст Г.Аполлінера
прозвучав термін “сюрреалізм”.
Для нього сюрреалізм був засобом
пізнання реальності. Пізнання
глибшого, ніж просте відтворення
життя.

Збірка “Алкоголі” (1913)

Поема “Зона”

Тема – поет і сучасність, інтимне й суспільне в житті людини. Автор переконаний, що джерелом справжньої поезії є життя в його безперервному русі, а поезія повинна дивувати, захоплювати і пізнавати життя за допомогою тільки їй властивих засобів

“Міст Мірабо”, присвячений Марі Лорансен

“Лорелея” (1902)

Сюжет пов'язаний з відомою німецькою легендою про Лору, бідну красуню, яку покохав багатий лицар. Підступність його матері розлучила молодих, і Лора вирішила помститися. За допомогою Бога Рейну вона перетворилася на чарівну – русалку, що зваблювала чоловіків своїм дивовижним співом. Наречений Лори, зачарований її піснями, кинувся у річку, щоб дістатися до скелі, де сиділа дівчина, але хвилі накрили його чоло. Рятуючи коханого, Лора теж загинула. А в Німеччині й досі живе легенда про Лорелею

У вірші оспівується кохання, що спливає з життя героя, як води Сени під паризьким мостом Мірабо.

Міст Мірабо – символ вічної історії взаємин, яка повторюється для кожного покоління мешканців Парижа. Не одне освідчення в коханні чула Сена і котила на своїх хвилях ці пізнання у майбуття.

Основний художній прийом, який використовує поет,- психологічний і синтаксичний паралелізм.

Почуття людини порівнюються з природними явищами

Усе минає в цьому світі, та якщо залишається людина, то залишається й очікування нового дня іф нових почуттів.

Письменник і війна

З початку Першої світової війни письменник – на фронті. Він пішов на війну добровольцем, служив спочатку в артилерії, потім у піхоті, доки не був поранений у голову осколком снаряда. Поет багато пише, і з кожним новим твором міцнішають його антивоєнні переконання

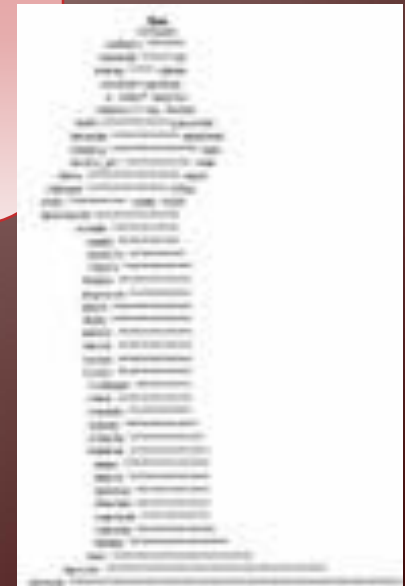
Збірка “Каліграми. Вірші Миру і Війни”, увійшли твори присвячені пам’яті друга поета, літератора Рене Даліза

“Це – книга воєнного часу містить у собі життя; якщо доля буде більше сприяти моїй поетичній репутації, вона більше, ніж “Алкоголі” , схвилює читачів”

Вірші мають вигляд “ліричних ідеограм”. Найвідоміша “Зарізана голубка і водограй”

“Зарізана голубка й водограй”

Поет сприймає війну як всесвітній апокаліпсис, що поставив під загрозу життя людства.

Твір побудований за принципом антитези: з одного боку, природне життя – голубка, водограй, люди, а з іншого – кров і насильство.

Образ водограю набуває значення символу скорботи, гіркою жалю з приводу передчасної смерті молодих. Печаль душі не виплакати, як не може скінчитися вода у водограї.

Г.Аполлінер, виснажений після важкого поранення, захворів на іспанку. 9 листопада 1918 р. помер.

